

Arrest

nr. 179 489 van 15 december 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 15 juli 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 juni 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat T. HERMANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 24 juli 2015 toe op het Belgische grondgebied en diende op 27 juli 2015 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 15 juni 2016 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart over de Pakistaanse nationaliteit te beschikken en geboren te zijn op 13 februari 1992 in J., P. U woonde er tot in 2011, samen met uw familie en heeft er gestudeerd voor elektricien.

Toen u ongeveer 16 jaar was zocht een lokale handelaar intieme toenadering tot u. Hij betastte u achter de toonbank wanneer u naar de winkel ging en dit evolueerde steeds verregaander. Hoewel u het in het begin niet fijn vond, werd het een gewoonte om seks met hem te hebben en u begon het aangenaam te vinden. Dit duurde een jaar of 2, 3. Toen u ongeveer 17 jaar was werd u verliefd op een medestudente. U had gedurende ongeveer 3 jaar een eerder platonische (telefonische) relatie die echter een halt werd toegeroepen toen haar familie ervan hoorde.

Intussen vertrok uw vader K.H., Ahmed (OV ...) in 2000 naar België en werd hij hier in 2009 geregulariseerd. Daarom keerde hij op dat moment terug naar Pakistan om voor de rest van de familie gezinshereniging te regelen. Echter, u was net enkele maanden meerderjarig geworden, waardoor enkel uw moeder en twee minderjarige zussen een visum kregen voor België. Een oudere zus werd ook geweigerd.

Na het vertrek van uw moeder en twee jongste zussen verhuisde u in 2011 naar Lahore waar u een tijdje studeerde en enkele informele jobs had. U woonde er samen met vrienden en u had enkele occasionele affaires met mannen.

Begin februari 2013 werd uw vader op de hoogte gebracht van uw geaardheid. Een oom had via via vernomen dat u homoseksueel was, hoewel u alles ontkende. Uw vader confronteerde u met wat hij te horen had gekregen en u vertelde hem wel alles. Uw vader besliste dat het veiliger zou zijn als u naar België zou komen. In diezelfde periode werd u op straat aangevallen door enkele onbekenden, maar u bent niet zeker van het motief ervan.

U bleef in Lahore tot 6 juni 2015. Een smokkelaar regelde een vervalst visum via de Oostenrijkse ambassade en zo vloog u via Qatar naar Oostenrijk. Hier verbleef u anderhalve maand, tot u op 24 juli 2015 naar België kwam en er asiel aanvraagde.

U haalde hierbij aan uw land van herkomst te zijn ontvlucht omwille van uw homoseksuele geaardheid en de algemene veiligheidssituatie in Pakistan.

Ter staving van uw huidige asielaanvraag legt u volgende originele documenten neer: paspoort, identiteitskaart, IELTS certificaat, diploma's uit Lahore en Jhelum en tenslotte kopies van de Belgische identiteitskaarten van uw ouders.

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) stelt vast dat u er niet in slaagde om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken, en dit omwille van volgende redenen.

Zo zijn in eerste instantie uw verklaringen over uw verklaarde homoseksuele identiteit geenszins overtuigend. Het CGVS heeft u uitgebreid bevraagd over de betekenis van uw romantische en intieme ervaringen met zowel mannen als vrouwen. Daarbij springt - wanneer het mannen betreft - het gebrek aan authentieke doorleefdheid en de inconsistentie van uw verklaringen sterk in het oog. Zo verklaart u op de vraag naar de omstandigheden van de ontdekking van uw homoseksualiteit dat de winkelier A. u betastte, dat deze seksuele handelingen verkeerd waren maar dat u het na een tijdje wel aangenaam begon te vinden en dat het een gewoonte werd om toenadering te zoeken tot jongens. Wanneer het CGVS erop wijst dat dit eerder een verhaal van misbruik lijkt te zijn dan een oprechte ontdekking van uw seksuele identiteit, blijft u benadrukken dat het een gewoonte was geworden, dat het niet leuk was maar eigenlijk toch leuk werd. Op geen enkel moment bent u in staat om uw eigen gevoelsleven, wensen, vragen, verlangens te beschrijven, hetgeen heel bevreemdend is voor iemand die wordt gevraagd naar een ontluikende identiteit. U verklaart dat niemand er van mocht weten, maar beweert tegelijkertijd dat u te naïef was om te weten of het nu goed of fout was. Dat is natuurlijk tegenstrijdig. U vond het niet fijn en was nooit verliefd op de man; toch beweert u seksueel verslaafd te zijn geweest. Kortom u verklaart wel dat u het aangenaam begon te vinden en daarom aangetrokken werd tot mannen, echter uit uw antwoorden blijkt nog sterker dat u dit ervaarde als een situatie van dwang. Inderdaad, wanneer u vertelt over uw andere ervaringen met mannen is uw relaas even dubbelzinnig: u zou gekeken hebben naar andere mannen en kortstondige relaties hebben gehad, maar u heeft nog nooit een man gekust en bent ook nooit verliefd geworden op een man. Uw woordenkeuze met betrekking tot mannen is slechts afwijzend. Dat de Pakistaanse maatschappij homoseksualiteit veroordeelt kan dit niet volledig verklaren; als u effectief gevoeld had dat u enkel aangetrokken werd door mannen, zou deze diepe overtuiging u niettemin bijblijven. U zou het dan zeker in het kader van een asielaanvraag omwille hiervan kunnen overbrengen. U gevraagd naar uw mooiste romantische ervaringen verwijst u enigszins verrassend naar uw relatie met de studente Sana en uw 3 jaar durende verliefdheid op een verre nicht. Wanneer het CGVS u opnieuw vraagt naar uw romantische affiniteiten

met mannen, geeft u tenslotte aan dat u dit eigenlijk verkeerd vindt en er niet naar verlangt (CGVS 2, p. 9). Wanneer het CGVS u expliciet vraagt of u het misschien wil, maar tegelijk veroordeelt, verklaart u uitdrukkelijk dat u uw toekomst wil delen met een vrouw, dat dit het juiste voor u is. De manier waarop u antwoordt op vragen inzake over homoseksualiteit is ook treffend: u verengt uw antwoord telkens tot seks. U laat op geen enkel moment een verlangen blijken naar een duurzame aantrekking voor mannen, niet enkel fysiek, maar ook romantisch en/of emotioneel. Wanneer u gevraagd wordt naar de gevoelens die gepaard gingen met 'verliefd zijn' verwijst u slechts naar een vrouw: "het leven was leuk, ik had een engagement en verantwoordelijkheidsgevoel voor iemand". Op geen enkel moment spreekt u zo over mannen, integendeel, u beschrijft uzelf in dat verband als niet normaal en seksueel verslaafd, uitsluitend negatief dus. U bevestigt ook dat u geen relaties met mannen wil, dat u enkel gevoelens heeft voor vrouwen. Dat u eventueel seks heeft gehad met mannen verandert niets aan dit alles. U beweert dat u in Pakistan een buitenstaander zou zijn omdat u homo zou zijn "geweest". Nochtans heeft u niet kunnen hard maken dat dit effectief zo was. Uw verklaringen zijn niet doorleefd en bevatten nauwelijks details. Bij doorvragen spreekt u zichzelf tegen. Zo verklaart u eerst dat u losse contacten had, maar wanneer u wordt gevraagd om hierover te vertellen, geeft u een oppervlakkig verhaal dat bovendien niet tot seks leidde terwijl u net daarvoor had beweerd mannen te verleiden tot snelle seks. Kortom de oppervlakkigheid en tegenstrijdigheid van uw relaas geeft nooit de indruk van iemand die het leven heeft geleid dat u voorwendt.

Ook de beweerde problemen met uw familie zijn weinig overtuigend. U zou ervan af gekomen zijn met een preek en een aanmaning. Nochtans had u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (zie vragenlijst CGVS vraag 4) verklaart dat uw familie in Jhelum u had geslagen. Bij het CGVS beweert u dat u dit niet heeft gezegd maar dat u in Lahore eens in de straat werd aangevallen en geslagen. U voegt hier overigens zelf aan toe dat u eigenlijk het motief voor deze aanval niet kent. Hoe dan ook, gezien de ongeloofwaardigheid van de oorzaak van de verwondingen aan uw gezicht kan het CGVS ook geen geloof hechten aan uw bewering dat u vreest terug te keren naar Pakistan omwille van het stigma van homoseksueel. Integendeel, u laat meermaals blijken dat u uw gezinsleven mist: u spreekt van de gelukkigste periode van uw leven en uit uw frustratie over het feit dat u de kans op gezinshereniging ongelukkigterwijs aan uw neus zag voorbijgaan door een onvoldoende kennis van de Belgische regelgeving.

Aanvullend blijkt uit het gehoor bij het CGVS dat u over het algemeen geen feeling heeft met de homoseksuele gemeenschap, noch in Pakistan noch in België. Zo beweert u dat u wel in een groepje zat van jongens die ook homoseksueel waren, maar bij navraag over hun ervaringen blijkt u eigenlijk quasi niets over henzelf nog hun ervaringen te weten. U heeft ook geen enkele weet over organisaties in Pakistan die het opnemen voor de rechten van homoseksuelen. Dit verbaast, gezien het CGVS bijvoorbeeld via Facebook binnen seconden stootte op met name de Pakistan Gay Rights Movement. Uzelf heeft een heel actief Facebook profiel (zie blauwe map in het administratieve dossier) en had dit dus ook direct kunnen vinden. Ook over gay ontmoetingsplaatsen weet u niets. Nochtans kan opnieuw met een snelle internetsearch, bijvoorbeeld 'gay and Lahoru' direct duidelijk worden dat er ontelbare mogelijkheden zijn tot dating voor wie wil (en u geeft aan dat dit het enige was wat u verwachtte van mannen). Voorts bent u opvallend onwetend over ingeburgerde termen met betrekking tot homoseksualiteit en die ook vlot te vinden zijn op internet, zoals LGTB, holebi, MSM, etc. Uzelf neemt het woord 'gay-ism' in de mond, hetgeen geen courante term is en integendeel eerder uw afstandelijkheid ten aanzien van het concept en de gay leefwereld benadrukt.

Daarnaast blijkt dat uw relaas een aantal tegenstrijdigheden en vaagheden bevat die uw geloofwaardigheid verder aantasten. Zo verklaart u bij de DVZ aanvankelijk dat uw familie u heeft geslagen en dat zij u vernederden. Bij het CGVS echter blijkt dat onbekenden u zouden hebben afgeranseld. Bij confrontatie met uiteenlopende verklaringen kon u geen afdoende verklaring bieden: u beweerde dergelijke verklaringen niet te hebben afgelegd en dezelfde zaken te hebben gezegd zowel op de DVZ als het CGVS. Dit blijkt echter niet uit het verslag van DVZ, dat u voor akkoord ondertekende. Voorts verklaarde u vroeg in het tweede CGVS gehoor dat u nog nooit iemand had verteld over Ashraf, terwijl u even later aangeeft dat u dit al een tijdlang geleden ook aan uw vader had toevertrouwd. Verder verklaart u tijdens het eerste gehoor ondubbelzinnig dat u nooit heeft gewerkt in Pakistan. Wanneer tijdens het tweede gehoor het CGVS verduidelijking vraagt bij uw verblijf en activiteiten sinds 2011, blijkt dat u toch hier en daar heeft gewerkt. Dit geeft de indruk dat u geen open kaart wil spelen over uw activiteiten gedurende de afgelopen jaren. Bijkomend wijst het CGVS er op dat u bij de DVZ verklaarde dat u na het college (dus toen ouders al waren vertrokken) homo bent geworden, terwijl u bij het CGVS beweert al homoseksuele ervaringen te hebben gehad toen uw familie wel degelijk nog in Pakistan woonde. Tenslotte verklaarde u tijdens uw eerste gehoor bij het CGVS dat A. U. te Jhelum uw levenspartner was, terwijl u tijdens uw tweede gehoor met geen woord meer over hem repte, en sterker nog, uitdrukkelijk verklaarde dat u nooit een echte relatie met een man heeft

gehad. De vrienden met wie u samenwoonde in Lahore tussen 2011-2015 waren naar eigen zeggen slechts kameraden. U verklaart dit verschil in interpretatie door te zeggen dat als je in Pakistan iemand leuk vindt, dit eigenlijk seksueel contact inhoudt, dat het geen vaste partner betreft. U verengt dus opnieuw relaties tot seks; bovendien antwoordt u naast de kwestie, hetgeen uw geloofwaardigheid verder afbreekt. Deze opeenvolgende discrepanties geven de indruk dat u uw relaas gaandeweg bijstelt of dat u niet meer weet wat u heeft verklaard, wellicht omdat de feiten in werkelijk niet of anders hebben plaatsgevonden. U ondermijnt met andere woorden zelf de aannemelijkheid van wat u beweert te hebben meegemaakt.

Tenslotte wijst het CGVS erop dat u in het verleden frauduleuze verklaringen aflegde in het kader van zowel de asiel- als visumprocedures. Zo verklaarde u ten aanzien van de Belgische asielautoriteiten steeds dat u slechts 2 minderjarige zussen had, terwijl uit de visumaanvraag van 2009 blijkt dat u ook een oudere zus heeft. Hiermee geconfronteerd beweert u dat zij niet echt meer tot de familie behoort omdat ze gehuwd is. Dit is geen valabele uitleg. Integendeel, u verklaart dat u regelmatig contact met haar had terwijl de rest van uw familie in België woonde. U geeft daarmee zelf aan dat u nog goede contacten heeft in uw land van herkomst. Uw bewering dat zij niets zou weten over uw vermeende homoseksualiteit komt niet geloofwaardig over; al uw ooms en tantes zouden wel op de hoogte zijn geweest. Overigens verklaart u dat u daar in de eerste plaats onbegrepen bent en daarom niet terug kan; echter gezien uw uitgesproken wens om uw leven (verder) met een vrouw te delen lijkt het erop dat u hiermee wel aanvaarding zou vinden.

Zoals hierboven werd geoordeeld kan er geen geloof worden gehecht aan uw beweerde homoseksuele geaardheid. Volledigheidshalve zij opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, blijkt dat er in de Pakistaanse samenleving een onderscheid wordt gemaakt tussen homoseksualiteit als een geaardheid of emotionele oriëntatie enerzijds en het stellen van seksuele handelingen tussen mannen zonder dat dit een seksuele geaardheid inhoudt anderzijds. Voor zover u weleens seksuele contacten met mannen hebt gehad, zij opgemerkt dat dit op zich geen aanleiding geeft tot het in aanmerking nemen van een vluchtelingenrechtelijke vrees voor vervolging. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier blijkt immers dat hoewel homoseksuele daden in Pakistan strafbaar zijn gesteld bij wet, gerichte strafrechtelijke vervolging vanwege de overheid in dit verband er in de praktijk nauwelijks optreedt. Verder blijkt dat hoewel homoseksualiteit een gevoelige kwestie is en niet openlijk wordt besproken, homoseksuele daden op zich hier niet zomaar aan gelijk worden gesteld, en er tegelijk vanuit de Pakistaanse maatschappij, gezien de segregatie tussen mannen en vrouwen die er heerst, een onuitgesproken sociale aanvaarding bestaat voor homoseksuele daden. Zo is het stellen van seksuele daden met andere mannen, zonder dat dit een homoseksuele geaardheid inhoudt, wijdverspreid in Pakistan en wordt dit stilzwijgend getolereerd. In dezelfde lijn is het in de Pakistaanse maatschappij ook niet ongebruikelijk, meer nog wordt het algemeen aanvaard, dat mannen publiekelijk affectie tonen tegenover elkaar.

Omwille hiervan kan het feit dat u seksuele contacten met mannen zou hebben gehad op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt evenwel duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd is in vergelijking met de eerdere jaren. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015-2016 problematisch blijft. Het

noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Khyber-Pakhtunkwa te worden beoordeeld. Volledigheidshalve geeft het CGVS ook de veiligheidssituatie in de provincie Punjab mee waar u de laatste jaren voor uw vertrek zou hebben verbleven.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de militaire operaties in FATA, en meer bepaald in Khyber Agency, alsook de maatregelen genomen in het kader van het National Action Plan ervoor gezorgd hebben dat de veiligheidssituatie in Khyber-Pakhtunkwa (KP) sinds 2014 opmerkelijk verbeterd is. Zo is er sprake van een opvallende daling in het aantal terroristische aanslagen. Bovendien is zowel het aantal burgerslachtoffers, het aantal militaire operaties, en het aantal ontheemden in de regio duidelijk verminderd. Niettegenstaande er sprake is van een lichte stijging in het aantal slachtoffers in het eerste kwartaal van 2016, dient vastgesteld te worden dat het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt blijft. Het geweld dat er plaatsvindt is daarenboven hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij ofwel de Pakistaanse veiligheidsdiensten, ofwel burgers met een specifiek profiel gevisieerd worden.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Khyber-Pakhtunkwa met enige regelmaat incidenten voordoen, er niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet is beperkter dan het geweld dat in Khyber-Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, ethno-politiek geweld, sektarische clashes, en geweld tussen politie en criminelen. In 2015 was de provincie Punjab, in vergelijking met de rest van Pakistan, relatief vreedzamer. Zowel het aantal terroristische aanslagen, het aantal targeted killings, als het aantal burgerslachtoffers is er gedaald. Ook in de hoofdstad Islamabad is er sprake van een opvallende daling in het aantal terroristische aanslagen in de stad. In 2015 vonden er in de gehele stad drie aanslagen plaats, waarbij 4 doden te betreuren vielen. Uit dezelfde informatie blijkt dat het de stad Lahore nog steeds het meest getroffen wordt door geweld. Het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers blijft er evenwel laag.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Middels een aanvullende nota, die op 26 augustus 2016 per drager aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) werd overgemaakt, voegt de verwerende partij het 'EASO COI Report Pakistan Security Situation' van juli 2016 toe. De verwerende partij bespreekt in deze nota de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, c), van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in de provincie Punjab.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel, dat betrekking heeft op de weigering van de vluchtelingenstatus, voert verzoeker de schending aan van *“het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing”*. Verzoeker meent dat in de beslissing niet afdoende wordt aangetoond dat hij geen gegronde vrees had, terwijl de formele en de materiële motiveringsplicht dit vereisen. Verzoeker wijst erop dat de commissaris-generaal de verklaringen betreffende verzoekers homoseksualiteit niet overtuigend acht wegens gebrek aan doorleefdheid. Volgens verzoeker mag men niet uit het oog verliezen dat hij slechts 24 jaar oud is en zijn hele leven in Pakistan heeft gewoond waar hij nooit vrijuit kon praten over dergelijke zaken waardoor het logisch is dat hij hierover niet op een open manier kon praten en dat zijn ervaringen op dit vlak eerder beperkt zijn. Verzoeker wijst erop dat hij nog bezig is met zijn seksuele identiteit te ontwikkelen en te begrijpen en dat hij nooit openlijk over zijn gevoelens heeft kunnen praten aangezien deze gedragingen in Pakistan bij wet verboden zijn en niet zijn toegelaten in de samenleving. Betreffende de problemen met zijn familie bevestigt verzoeker dat hij er bij zijn familie van af gekomen is met een preek en een aanmaning en dat ze zijn gedrag niet goedkeurde, maar hem wel bleef aanvaarden. Waar verzoeker over slagen sprak, bedoelde hij niet zijn familie, doch wel een aanval door onbekenden op straat. Verzoeker wijt dit aan een verwarring bij de vertaling tijdens het eerste gehoor dat veel sneller verloopt en waarbij minder naar details wordt gevraagd. Aangaande het gebrek aan *feeling* met de homoseksuele gemeenschap geeft verzoeker te kennen dat dit klopt aangezien hij in Pakistan nooit openlijk is kunnen uitkomen voor zijn ware geaardheid en hij zichzelf niet toeliet zich hierin te verdiepen. Verzoeker schrijft zijn afstandelijkheid toe aan zijn cultuur. Wat de vastgestelde tegenstrijdigheden betreft, stipt verzoeker aan dat het gehoor bij de DVZ danig verschilt van het gehoor op het CGVS hetgeen onderscheiden verklaringen tot gevolg kan hebben. Volgens verzoeker worden de vragen sneller overlopen, worden deze sneller beantwoord en worden deze slordiger vertaald. Volgens verzoeker kunnen bepaalde gebeurtenissen uit het verleden onduidelijker overkomen omdat het niet evident is deze meteen correct in de tijd te herinneren. Wat de verklaringen betreffende zijn zussen betreft, meent verzoeker dat er geen sprake is van frauduleus opzet, maar dat zijn zus, die getrouwd is, niet langer als minderjarig gezinslid wordt beschouwd. Tenslotte poneert verzoeker dat rekening dient te worden gehouden met de feitelijke situatie in zijn land van herkomst waarbij het duidelijk is dat de heersende wetgeving, politiek, cultuur en maatschappelijk gedachtengoed seksueel afwijkende gedragingen en gedachten sterk afkeurt en verbiedt en dat deze afwijkingen worden gediscrimineerd en bestraft en dat daders van gebeurlijke misdrijven buiten schot blijven.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 33 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag). Verzoeker stelt dat de beslissing hem *de facto* verplicht om naar Pakistan terug te keren, terwijl artikel 33 verbiedt om een vluchteling terug te leiden naar de grens van het land waar hij wordt vervolgd. De commissaris-generaal heeft de verplichting om na te gaan of het leven en de vrijheid van verzoeker bij een terugkeer naar Pakistan worden bedreigd, terwijl uit de feitelijke gegevens zou blijken dat deze verplichting niet op een bevredigende wijze werd nageleefd. Verzoeker wijst erop dat Pakistan één van de minst tolerante landen is op het vlak van homoseksualiteit en hij stelt dat er zich reeds een incident heeft voorgedaan waarbij hij werd aangevallen omwille van zijn geaardheid en dat hij met zijn klacht nergens terecht kan. Volgens verzoeker wordt hierop in de beslissing niet ingegaan, hoewel er berichtgeving is over geweld en terreur in Pakistan en dat Pakistan een tegenstander is van de waakhond voor LGBT-rechten van de Verenigde Naties, hetgeen erop wijst dat holebi's en transgenders in Pakistan geen rechten hebben. Verzoeker wijst erop dat hij vele negatieve reacties kreeg toen bekend was geworden dat hij homoseksuele betrekkingen had waardoor hij zich anders moest voordoen dan wie hij werkelijk is. De situatie in Pakistan zal niet binnen afzienbare tijd verbeteren, zo stelt verzoeker, waardoor het niet aangewezen is hem naar Pakistan terug te sturen.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2, 3 en 5, eerste lid, van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verzoeker meent dat hij op basis van de bestreden beslissing zal worden onderworpen aan behandelingen die ingaan tegen de mensenrechten. Verzoeker beweert dat hij bij terugkeer onmiskenbaar een probleem zal hebben met het gerecht en dat de bestaande discriminatie en schending van mensenrechten van mensen met een afwijkende seksuele geaardheid bewezen is waardoor de gevolgen voor zijn recht op persoonlijke vrijheid en veiligheid duidelijk zijn.

In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker beweert dat hij de redenen voor de indiening van een asielaanvraag steeds klaar en duidelijk heeft gesteld en dat een deugdelijk onderzoek de vervolging had kunnen bevestigen. Volgens verzoeker blijkt uit zijn interviews dat er een politiek aspect kleeft aan zijn relaas. Uit de houding van de commissaris-generaal besluit verzoeker dat deze de zaken lijkt te willen manipuleren en enkel de informatie wordt gebruikt die hem het beste uitkomt zodat er geen sprake is van een objectieve, correcte en rechtvaardige behandeling.

Specifiek betreffende de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus voert verzoeker in een 'vijfde middel' de schending aan van *"het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing"*. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing hem *de facto* verplicht om naar Pakistan terug te keren en brengt de artikelen 2, 3 en 5, eerste lid, van het EVRM in herinnering waarbij hij stelt dat hij zal worden onderworpen aan behandelingen die ingaan tegen de rechten van de mens. Verzoeker herhaalt dat hij in Pakistan onmiskenbaar problemen zal hebben met het gerecht en dat hij riskeert het slachtoffer te worden van discriminatie en geweld. Tevens verwijst verzoeker naar de algemene veiligheidssituatie in Pakistan op basis van het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken waarin alle reizen naar Pakistan ten stelligste worden afgeraden.

3.2. De door verzoeker aangehaalde middelen worden omwille van hun inhoudelijke verwevenheid hieronder gezamenlijk behandeld.

3.3. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de conclusie van de beslissing.

3.4. Verzoeker voert in zijn eerste middel in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Deze houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

3.5. In de bestreden beslissing, die haar juridische grondslag vindt in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt overwogen dat verzoekers verklaringen over zijn homoseksuele identiteit weinig overtuigend zijn omdat bleek dat zijn verklaringen over zijn romantische en intieme ervaringen met mannen een gebrek aan authenticiteit en doorleefdheid vertonen en inconsistent zijn. Verzoeker blijkt zijn seksuele identiteit niet te hebben ontdekt, maar vanuit misbruik geëvolueerd te zijn tot een seksuele verslaving die niet gepaard ging met verliefdheid. Verzoekers woordenkeuze met betrekking tot mannen blijkt afwijzend, zo stelt de commissaris-generaal vast, hetgeen niet louter verklaard kan worden door het feit dat de Pakistaanse maatschappij homoseksualiteit veroordeelt. De commissaris-generaal merkt op dat verzoeker zijn relatie met een studente en zijn verliefdheid op een verre nicht als zijn mooiste romantische ervaringen beschouwt en dat hij zijn romantische affiniteiten met mannen verengd zijn tot seks, waarbij verzoeker aangeeft dat hij dit eigenlijk verkeerd vindt en hier niet naar verlangt. In de beslissing wordt erop gewezen dat verzoeker stelt enkel gevoelens te hebben voor vrouwen en dat zijn verklaringen over zijn contacten met mannen niet doorleefd zijn. Bovendien stelt de commissaris-generaal vast dat verzoeker beweerde losse contacten met mannen te hebben om hen te verleiden tot snelle seks, terwijl hij, wanneer hem gevraagd wordt hierover diepgaander te vertellen, een oppervlakkig verhaal weergeeft dat niet tot seks leidde. De commissaris-generaal stelde ook vast dat de verklaringen van verzoeker over zijn beweerde problemen met zijn familie weinig overtuigend zijn omdat verzoeker stelde ervan af gekomen te zijn met een preek en een aanmaning, terwijl hij op de DVZ van slagen had gesproken. Daarnaast blijkt dat verzoeker het motief voor de aanval op straat in Lahore, waarvan hij slachtoffer werd, eigenlijk niet kent en dat hij in wezen gefrustreerd is omdat zijn kans op gezinshereniging voorbij ging door een onvoldoende kennis van de Belgische regelgeving. In de bestreden beslissing wordt vervolgens gewezen op het gebrek aan *feeling* van verzoeker met de homoseksuele gemeenschap omdat hij geen organisaties kent die zich in Pakistan inzetten voor de rechten van homoseksuelen in Pakistan, geen ontmoetingsplaatsen of datingsites kent en opvallend onwetend is over ingeburgerde termen inzake homoseksualiteit, terwijl verzoeker zich zelf bedient van de ongebruikelijke en afstandelijke term *'gay-ism'*. Zijn relaas blijkt verder een aantal tegenstrijdigheden en vaagheden te bevatten over zijn wedervaren en zijn relaties met een man. De commissaris-generaal wijst tenslotte op frauduleuze verklaringen van verzoeker in het kader van zijn asiel- en visumprocedures over zijn meerderjarige zus. In de bestreden beslissing wordt vervolgens uiteengezet dat er in de Pakistaanse samenleving een onderscheid wordt gemaakt tussen homoseksualiteit als geaardheid en seksuele handelingen tussen mannen. Hoewel homoseksualiteit op zich een gevoelige

kwestie is, wordt het algemeen aanvaard dat mannen, als gevolg van de maatschappelijke segregatie van mannen en vrouwen, publiekelijk affectie tonen tegenover elkaar, waardoor seksuele contacten met mannen op zich geen aanleiding kunnen geven tot de erkenning als vluchteling.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus wordt in de beslissing gewezen op de landeninformatie uit het administratief dossier, waaruit de regionale verschillen inzake de veiligheidssituatie in Pakistan blijken. Er wordt gesteld dat de provincie Punjab relatief vreedzaam is en dat er zich weliswaar incidenten voordoen, maar dat er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van *'open combat'* zodat er voor burgers geen reëel risico bestaat op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet.

3.6. Verzoeker stipt in zijn middel aan dat in de bestreden beslissing niet voldoende zou zijn aangetoond dat hij geen gegronde vrees had. De Raad merkt echter op dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om aan te tonen dat er een gegronde vrees voor vervolging bestaat, en dit met toepassing van het algemeen rechtsbeginsel volgens hetwelk de bewijslast valt op de eisende partij (RvS 19 januari 2005, nr. 139.515). In de bestreden beslissing wordt overwogen dat de verklaringen van verzoeker over zijn voorgehouden seksuele oriëntatie weinig doorleefd overkomen, waardoor deze oriëntatie niet aannemelijk werd gemaakt. In zijn middel voert verzoeker zijn jonge leeftijd en zijn herkomst uit Pakistan aan als rechtvaardiging voor het weinig doorleefde karakter van zijn verklaringen. Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker verklaarde dat hij zelf tijdens zijn puberteitsjaren (enkel) verliefd of seksueel geïnteresseerd was geraakt in een meisje waarmee hij bijlessen volgde (AD, stuk 5A, gehoorverslag CGVS II, 2 mei 2016, p. 8) en dat hij het leuk vond om een vrouw te kussen (*Ibid.*, p. 9). Verzoeker omschrijft zichzelf trouwens uitdrukkelijk als iemand met een seksuele voorkeur voor een meisje of een vrouw (*Ibid.*, p. 9) en is tot nog toe niet verliefd geweest op een man (*Ibid.*, p. 10). Hij beschouwt zijn relatie met het meisje uit de bijlessen en zijn verliefdheid op een aangetrouwde nicht ook als zijn mooiste romantische ervaringen en koestert enkel gevoelens voor vrouwen (*Ibid.* p. 10-11). Uit het geheel van de elementen uit het gehoor kan worden opgemaakt dat de verklaringen van verzoeker, die zouden wijzen op een heteroseksuele oriëntatie, ondanks zijn jonge leeftijd, heel oprecht en ongeveinsd overkomen. Dit staat in schril contrast met verzoekers verklaringen over de ontluiking van zijn voorgehouden homoseksualiteit, die een volstrekt tegennatuurlijke en opgeschroefde indruk nalaten. Ter gelegenheid van het opstellen van de vragenlijst bij de DVZ stelde verzoeker het volgende: *"Nadat ik afgestudeerd was op het college, ben ik homo geworden."* (AD, stuk 12, Vragenlijst CGVS, vraag 5). Tijdens zijn interview op het Commissariaat-generaal schetst verzoeker een situatie waarbij A., de uitbater van de buurtwinkel, hem tijdens zijn puberteit, net als andere minderjarige jongens, in de val zou hebben gelokt en gedurende een drietal jaar dagelijks seksueel zou hebben misbruikt waarbij er, ondanks de negatieve gevoelens die dit bij hem teweeg bracht, een gewoonte ontstond om seks te hebben met jongens die hij als een seksuele verslaving omschrijft (AD, stuk 5A, gehoorverslag CGVS II, 2 mei 2016, p. 6-7). Verzoeker ontkende stellig verliefd te zijn op A. (*Ibid.*, p. 8) en beschreef zijn contacten met mannen niet als 'relaties', maar als vluchtige, seksuele contacten (*Ibid.*, p. 12). Verzoeker verklaarde in de toekomst geen relaties met mannen te willen (*Ibid.*, p. 11) en bevestigt *in fine* van zijn gehoor dat hij nu niet meer 'zo' is (*Ibid.*, p. 18). De Raad stelt vast dat de verklaringen van verzoeker geen enkele indicatie bevatten dat hij zich aangetrokken zou voelen tot jongens of mannen. Los van zijn jonge leeftijd en het maatschappelijk taboe dat in Pakistan rust op homoseksualiteit, is het gezien de verklaringen van verzoeker weinig geloofwaardig dat er in zijn hoofd werkelijk sprake zou zijn van een homoseksuele geaardheid.

3.7. Uit de landeninformatie, die aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt bovendien dat (vluchtige) homoseksuele handelingen tussen mannen in Pakistan omwille van de strikte maatschappelijke segregatie tussen mannen en vrouwen relatief veel voorkomen en veel minder problematisch worden geacht dan een werkelijke homoseksuele geaardheid, die als een bedreiging voor de klassieke familie wordt beschouwd (AD, stuk 14, Landinfo Report Pakistan: *Homosexuals and homosexuality*, mei 2013). De door verzoeker geschetste homoseksuele activiteiten, indien deze al met de realiteit zouden overeenstemmen, hoeven op zich dus niet automatisch aanleiding te geven tot vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

3.8. Naar aanleiding van het motief uit de beslissing dat verzoeker, die zijn homoseksuele geaardheid inroept, weinig vertrouwd blijkt te zijn met de leefwereld van de homoseksuele gemeenschap, meent verzoeker dat hij in Pakistan omwille van de heersende cultuur nooit openlijk kon uitkomen voor zijn oriëntatie en hij zichzelf niet toeliet zich hierin te verdiepen. De Raad stelt vast dat begrip kan worden opgebracht voor verzoekers schroom, maar dat dit bezwaarlijk kan verklaren dat hij, die zijn geaardheid

als vluchtmotief naar voor schuift, volstrekt onwetend is over de betekenis van courante begrippen zoals “LGTB, holebi, MSM” en geen enkele notie heeft van fysieke plaatsen of internetsites waar de homogemeenschap aangetroffen kan worden, noch van organisaties in Pakistan en/of België die de rechten van holebi's benaastigen (AD, stuk 5A, gehoorverslag CGVS II, 2 mei 2016, p. 12, 15-16), zeker gezien zijn verklaring dat hij op de universiteit deel uitmaakte van een groep vrienden waarmee hij sprak over (homo)-erotische gevoelens (*Ibid.* p. 11). Aangezien verzoeker ondertussen reeds meer dan een jaar in België verblijft, waar er minder reden voor terughoudendheid bestaat op grond van zijn seksuele oriëntatie, en aangezien hij actief is op de sociale media (AD, stuk 15, Landeninformatie, facebook profiel), zou van hem toch een ruimere kennis mogen worden verwacht.

3.9. In de beslissing wordt gewezen op een belangwekkende tegenstrijdigheid in de verklaringen van verzoeker over de problemen die hij met zijn familie zou hebben gekend ingevolge zijn voorgehouden homoseksualiteit. Ter gelegenheid van het opstellen van de vragenlijst bij de DVZ gaf verzoeker op de vraag naar zijn vrees bij terugkeer naar zijn land van herkomst onmiddellijk het volgende aan: “*Mijn familie heeft mij al geslagen, ik heb littekens op mijn hoofd.(...)*” (AD, stuk 12, Vragenlijst CGVS, 12 augustus 2015, vraag 4). Toen maakte hij geen melding van enige aanval door onbekenden. Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal maakte verzoeker vreemd genoeg geen gewag van fysiek geweld vanwege zijn familie, maar beschrijft hij enkel een aanval door hem onbekende jongeren in Lahore (AD, stuk 5A, gehoorverslag CGVS II, 2 mei 2016, p. 15). Toen verzoeker werd gewezen op deze opvallende discrepantie, ontkende hij dat zijn familie geweld had gebruikt en schreef hij de littekens toe aan de aanval in Lahore (*Ibid.*, p. 16). Thans tracht verzoeker deze fundamentele ongerijmdheid te verklaren door te wijzen op de vertaling en het snelle verloop van het eerste interview en bevestigt hij dat de slagen plaatsvonden bij de aanval door onbekenden op straat. Uit het administratief dossier blijkt nergens dat er een vertaalproblemen zouden zijn opgedoken. Uit het geheel van zijn initiële verklaringen bij de DVZ blijkt trouwens dat verzoeker enkel problemen zou hebben gekend met zijn familie en ontkende hij dat hij nog iets had toe te voegen (AD, stuk 12, Vragenlijst CGVS, 12 augustus 2015, vraag 10). De Raad merkt bovendien op dat de vragenlijst destijds aan verzoeker werd voorgelezen en dat hij zijn verklaringen met zijn handtekening bevestigde (AD, stuk 12, Vragenlijst CGVS, 12 augustus 2015, *in fine*). Indien verzoeker werkelijk slachtoffer werd van ernstige vervolgingsfeiten waaraan hij littekens overhield, die trouwens de kern uitmaken van zijn asielrelaas, mag van hem worden verwacht dat hij hierover coherente verklaringen aflegt aangezien deze gebeurtenissen in het geheugen gegrift staan. Door zijn tegenstrijdige verklaringen laat verzoeker de Raad niet toe de ware toedracht rond zijn vluchtmotieven te achterhalen. Naast deze cruciale tegenstrijdigheid werden nog een aantal incoherenties vastgesteld. Zo gaf verzoeker aanvankelijk als allerlaatste verblijfplaats in Pakistan, net voor zijn vertrek, Jhelum op, waar hij bij zijn vriend woonde (AD, stuk 5B, gehoorverslag CGVS I, 22 februari 2016, p. 5). Later verklaarde hij dat hij voor zijn vertrek in Lahore woonde (AD, stuk 5A, gehoorverslag CGVS II, 2 mei 2016, p. 5). Wanneer verzoeker geconfronteerd werd met deze tegenstrijdige verklaringen, komt hij af met volgende weinig doelmatige repliek: “*Ik wil dat eventjes corrigeren. Toen de vorige keer de reden werd gevraagd, naar “gay-ism” (sic) in Pakistan, hier kan men huwen als men gay is, maar daar kan je dat niet, de reden van mij valt onder sexual harassment*” (*Ibid.*, p. 6). Het is bevreemdend dat verzoeker aanvankelijk verklaarde dat net voor zijn vertrek samenwoonde met zijn vriend in Jhelum en dit later onvermeld laat en hiervoor geen bevredigende uitleg kan verstrekken. Wat de verklaringen van verzoeker over zijn meerderjarige zus betreft, laat de Raad in het midden of er kwaad opzet van verzoeker mee gemoeid is. Het feit dat verzoeker naast zijn twee minderjarige zussen ook nog een meerderjarige zus heeft, en dat hij dit in het kader van zijn asielaanvraag niet heeft vermeld, is immers niet van doorslaggevend belang bij de beoordeling van zijn asielrelaas. De Raad wenst te benadrukken dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

3.10. Ten overvloede stipt de Raad aan dat er *in casu* sprake lijkt te zijn van een louter instrumentele aanwending van de asielprocedure als alternatief voor een afgewezen gezinsherenigingsaanvraag. Verzoeker verblijft thans immers bij zijn ouders en zijn zussen in Aalst (AD, stuk 11, Inventaris + documenten DVZ, Verklaring DVZ, 12 augustus 2015, vragen 10, 13 en 17). Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 7 juli 2010 samen met zijn moeder en zussen een aanvraag indiende tot gezinshereniging met zijn vader. Het gevraagde visum werd destijds geweigerd omdat verzoeker op het ogenblik van zijn aanvraag reeds meerderjarig was (AD, stuk 15, Landeninformatie, visumdossier België + Oostenrijk, *communication de renseignements*, 19 november 2015).

3.11. De schending van artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag kan niet dienstig worden aangevoerd tegen een beslissing waarbij, zonder een terugleidingsmaatregel te nemen, uitsluitend uitspraak wordt gedaan over de behoefte aan internationale bescherming (RvS 8 december 2008, nr. 188.562; RvS 12 maart 2008, nr. 180.930). Artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag is bovendien enkel van toepassing op erkende vluchtelingen. Aangezien verzoeker juist niet erkend is als vluchteling, kan hij zich dan ook niet dienstig op deze bepaling beroepen (cf. RvS 5 oktober 2011, nr. 215.573). Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij stelt dat de beslissing hem zou verplichten naar Pakistan terug te keren aangezien de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel omvat. Het betoog van verzoeker over de situatie in Pakistan voor individuen uit de 'LGBT-gemeenschap' is weinig dienstig aangezien verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt hiertoe te behoren. In zijn vierde middel poneert verzoeker dat er een politiek aspect kleeft aan zijn relaas, maar hij verzuimt uiteen te zetten waaruit dit politieke aspect zou bestaan. Bij het bestaan van een ongeloofwaardig relaas is de commissaris-generaal niet verplicht onderzoek of toetsing te verrichten naar de toestand van het land van herkomst. De actuele situatie in het land van herkomst dient slechts nader te worden onderzocht indien verzoekers relaas voldoende geloofwaardig overkomt, hetgeen *in casu* niet het geval is (RvS van 29 september 2004, nr. 135.540).

3.12. Wat de aangevoerde schending van artikel 5 van het EVRM betreft, merkt de Raad op dat verzoeker niet het voorwerp uitmaakt van een vrijheidsberovende maatregel. Derhalve mist de verwijzing naar voormeld verdragsartikel juridische grondslag. De artikelen 2 en 3 van het EVRM stemmen inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, a), en b), van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken waardoor er geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het Vluchtelingenverdrag. Bijgevolg kan hij zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a), en b), van de vreemdelingenwet.

3.13. Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi t. Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226). De Raad stelt vast dat verzoeker de beoordeling van de algemene veiligheidssituatie in Pakistan tracht te weerleggen door te verwijzen naar het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken. Dit reisadvies is echter *in casu* irrelevant daar het niet slaat op verzoekers concrete situatie, doch slechts bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van zijn land van herkomst (cf. RvS 25 september 2007, nr. 174.848) en geen leidraad vormt voor asielinstanties die zijn belast met het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade van asielzoekers. Bijgevolg treedt de Raad op dit punt de analyse bij van de commissaris-generaal, zoals die werd uiteengezet in haar aanvullende nota van 26 september 2016: *“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt evenwel duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd is in vergelijking met de eerdere jaren. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015-2016 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in*

het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in Khyber Agency te worden beoordeeld. Volledigheidshalve geeft het Commissariaat-generaal ook de veiligheidssituatie in de provincie Punjab mee waar verzoeker de laatste jaren voor zijn vertrek zou verbleven hebben.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de militaire operaties in FATA, en meer bepaald in Khyber Agency, alsook de maatregelen genomen in het kader van het National Action Plan ervoor gezorgd hebben dat de veiligheidssituatie in Khyber-Pakhtunkwa (KP) sinds 2014 opmerkelijk verbeterd is. Zo is er sprake van een opvallende daling in het aantal terroristische aanslagen. Bovendien is zowel het aantal burgerslachtoffers, het aantal militaire operaties, en het aantal ontheemden in de regio duidelijk verminderd. Niettegenstaande er sprake is van een lichte stijging in het aantal slachtoffers in het eerste kwartaal van 2016, dient vastgesteld te worden dat het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt blijft. Het geweld dat er plaatsvindt is daarenboven hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij ofwel de Pakistaanse veiligheidsdiensten, ofwel burgers met een specifiek profiel geviséerd worden.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Khyber-Pakhtunkwa met enige regelmaat incidenten voordoen, er niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet is beperkter dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, ethno-politiek geweld, sektarische clashes, en geweld tussen politie en criminelen. In 2015 was de provincie Punjab, in vergelijking met de rest van Pakistan, relatief vreedzamer. Zowel het aantal terroristische aanslagen, het aantal targeted killings, als het aantal burgerslachtoffers is er gedaald. Ook in de hoofdstad Islamabad is er sprake van een opvallende daling in het aantal terroristische aanslagen in de stad. In 2015 vonden erin de gehele stad drie aanslagen plaats, waarbij 4 doden te betreuren vielen. Uit dezelfde informatie blijkt dat het de stad Lahore nog steeds het meest getroffen wordt door geweld. Het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers blijft er evenwel laag.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging."

3.14. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag of van de artikelen 2, 3 en/of 5 van het EVRM. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht of van het redelijkheidsbeginsel.

De vijf aangevoerde middelen zijn ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien december tweeduizend zestien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN